

han gaaet derind. Og stor blev nu hans Forbavselse, da han saa' næsten hele Selskabet samlet derinde omkring det samme Bord, i den samme mørke Vindueskrog, med nøjagtig den samme Gruppering, som da han for Aar tilbage forlod dem. De var vel alle bleven ældede i den forløbne Tid, en enkelt allerede graahaaret, nogle magre, de fleste fede, og saavel Ansigtsudtryk som Bevægelser og navnlig Talens selvbehagelige Langsomhed røbede en tidligt indtraadt Aandssløvhed. Men iøvrigt sad de der ganske, som havde de i alle disse Aar ikke rørt sig af Pletten. Ja, om det saa var deres Samtale, til hvilken han — ugenkendt som han var — en Stund havde siddet og lyttet ved et af Nabobordene, bestod den af den samme ophøjede, teologisk-filosofiske Væven, hvormed de ogsaa i gamle Dage havde krydret Kaffen og Tobakken, og som røbede, at intet Bud om, hvad man i den sidste Menneskealder havde tænkt, virket og digtet rundt om i Evropa, var trængt ind over dette Lands Grænser. Og i det samme forstod han, hvor han befandt sig. Han var kommen til Torneroses Rige, hvor Tiden stod stille, og hvor Fantasteriets blege Rosenflor og Spekulationens sejge, tornede Stængler lumske-
lig skjulte det indre Forfald. Men i det samme (saadan sluttede han) havde han ogsaa forstaaet sit Kald. Ligesom hin »langvejsfra hjemvendende« Mand i Æventyret, der vristede Hanegals-Hornet